

Política

Un dels problemes de la política és que els afers col·lectius sempre són difícils de gestionar. Hi ha, de fet, tants pensaments (o matisos, si es vol) com persones entenimentades. Tradicionalment -i lamentablement- la política, és a dir, l'art de governar, no ha estat històricament gairebé mai a l'abast de tots els ciutadans adults. De l'antiga ciutat o «polis» de la Grècia clàssica (d'on precisament prové etimològicament el nom) fins avui han estat excepcionals els moments en què s'ha exercit democràticament. La majoria de vegades el funcionament ha estat dictatorial, ja sigui en el format monàrquic o de cabdillatge religiós o militar, i quan no ha estat així, només han accedit al dret a vot determinades elits. I avui dia a la major part del món no es gaudeix pas del sufragi universal.

És, per tant, curiós veure com massa sovint la gent deserta i s'aïlla mentalment dels seus governants quan té l'oportunitat d'influir-hi. Entenc que es fa difícil a vegades entendre i participar en determinats debats d'àmbit general o estatal. Com també veure com el nostre vot particular té ben poca incidència, especialment quan per a segons quin model de polític convocant de tant en tant l'electorat a les urnes ja n'hi ha prou per seguir mantenint la seva parcel·la ideològica o professional. Però no conèixer qui és l'alcalde de la teva ciutat ja em sembla un gran despropòsit. És el cas de Manresa, si hem de creure'ns una enquesta publicada fa poc pel diari Regió 7 on diu que la meitat de les persones consultades no coneixen que Valentí Junyent n'és l'alcalde actual. Hom pot pensar que això és a causa del seu tarannà, més aviat discret i gens populista, o que en trobar-nos en un moment de gran recessió econòmica no hi ha gran cosa a inaugurar i, per tant, mediàticament llueix poc. Vés a saber! De tota manera això demostra, poc o molt, que com a societat democràtica no hem reeixit encara prou.

Val a dir, tanmateix, que no tot és negatiu en aquest àmbit. El procés sobiranista en el qual estem tots immersos (malgrat que hi hagi que en despotriqui) és una mostra molt potent de les grans possibilitats que dona l'organització popular, de base. Som enmig d'un veritable experiment a nivell mundial (sí, és ben bé així, encara que sembli molt pompós afirmar-ho), ja que mai hem vist una lluita d'alliberament nacional portada amb un tarannà obert, democràtic propositiu i foragitant tot tipus de violència física o verbal. Altres experiències, reeixides o no (és el cas del Quebec, Txèquia o Escòcia), no han trobat pas el veto contundent i agressiu de l'estat del qual hom es volia separar. Aquest és el nostre cas i, per tant, n'hem d'estar orgullosos. Ara bé, per a que tot no quedi avortat convé una gran dosi de perspicàcia, generositat i estratègia per part dels partits polítics actuals. I aquí ara mateix més aviat estem a la ratlla del suspens. Convindrà fer ràpidament els deures i sortir-nos-en com puguem. Quan haguem assolit l'estat propi sí que serà el moment, i de manera inajornable, de canviar aquest model. Som-hi!